

Nr 714

Av fröken **Wetterström m. fl.**, om åtgärder för att öka åldringarnas trygghet till liv och egendom.

(Lika lydande med motion nr 595 i Första kammaren)

Under år 1964 förövades drygt ett 100-tal brott mot åldringar. Av dessa var 5 rån, och resten fördelade sig ungefär lika på stölder och bedrägerier. Som jämförelse kan nämnas att antalet dylika brott år 1963 stannade vid cirka 20. På goda grunder kan emellertid antagas att antalet dylika våldshandlingar är betydligt flera, då långtifrån alla kommer till polisens kännedom, beroende på att äldre personer ofta underlåter att göra polisanmälan i fall då övergreppet icke lett till kroppslig skada eller förlust av värd egendom eller kapital.

Även om man tar i betraktande att antalet personer i folkpensionsålder och därutöver är stort och att antalet övergrepp i relation därtill ter sig ringa inger den stegrade brottsfrekvensen stark oro. Den som är gammal och försvarslös, kanske därtill invalidiserad, är i särskilt hög grad i behov av samhällets skydd. Det framstår därför som ytterst angeläget att samhället mobiliserar sina resurser för att komma till rätta med detta problem så att de gamla skall kunna känna sig trygga till liv och egendom.

Polisväsendets förstatligande och den i samband därmed företagna omorganisationen kan måhända medföra en viss förbättring, när det gäller möjligheterna att upplära brott. En förutsättning därvidlag torde dock vara att polisstyrkan numerärt utökas. Den blygsamma utökning som föreslagits i årets statsverksproposition kan icke anses tillfredsställande.

Den inom rikspolisstyrelsen inrättade informationsavdelningen torde kunna göra en värdefull insats när det gäller att genom press, radio och TV sprida upplysning om vilka försiktighetsåtgärder den enskilde bör iakttaga för att skydda sig mot våldshandlingar. NTF:s meddelanden och filmer i TV är därvidlag föredömliga och bör tjäna som mönster.

Andra tänkbara åtgärder, när det gäller att varna för godtrogenhet och för ett mer eller mindre oförsiktigt handhavande av kontanta medel, torde kunna ske genom spridande av broschyrer och icke minst genom att i samband med pensionsutbetalningar ge lämpliga råd. Dessutom borde propageras för anskaffande av säkerhetslås liksom, när det gäller speciellt de åldringar som är bosatta i glesbygderna, anskaffande av vakthund. En pålitlig vakthund inger trygghetskänsla och skulle säkerligen ha en brotts-

förebyggande och avskräckande effekt på de samvetslösa element som synes mer och mer specialisera sig på offer från vilka motstånd ej är att vänta.

Telefonen är också ett medel att öka särskilt de ensamboende åldringarnas trygghet. Inträdesavgiften är emellertid hög och innebär mången gång en alltför stor utgift för den som endast har sin folkpension att lita till. Det synes oss därför befogat att en sänkning av inträdesavgiften kom till stånd. De kostnader som härvidlag skulle uppkomma för televerket borde kunna täckas genom anslag från femte huvudtiteln.

I en motion ter det sig svårt att framlägga konkreta förslag till lösningar av de säkerligen icke helt lättlösta problem som här berörts. Härför tarvas mera djupgående undersökningar och överväganden. Vi har här endast upp-tagit några tänkbara förslag till lösningar, ägnade att öka de gamlas trygghet och att stävja den tilltagande brottsligheten. Vi vill föreslå att en utredning tillsättes för att undersöka vilka åtgärder, som erfordras för att skydda de gamla till liv och egendom.

Aberopande det anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om en skyndsam utredning angående åtgärder i syfte att öka åldringarnas trygghet till liv och egendom.

Stockholm den 27 januari 1965

Karin Wetterström

Blenda Ljungberg

Per-Eric Ringaby

Bo Turesson